

Sygn. akt X Ka 525/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jackowski – spr.

SO Arkadiusz Tomczak

SO Izabela Magdziarz

Protokolant: prot. sąd. Marek Dobrogojski

przy udziale Prokuratora Artura Bączka

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2014 roku

sprawy **T. S. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego oraz oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie z dnia 11 września 2013 roku, sygn. akt XIV K 1113/08

orzeka:

1. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy , uznając apelacje za oczywiście bezzasadne

2. zasądza od oskarżonego T. S. (1) i od oskarżyciela posiłkowego J.

Ś. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 100 / sto / złotych opłaty oraz obciąża

ich pozostałymi kosztami sądowymi postępowania odwoławczego w częściach

równych .

X Ka 525/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. wyrokiem z dnia 11.09.2013 r. uznał oskarżonego T. S. (1) za winnego tego, że - w nocy z dnia 15/16.11.1994 r. w W. dokonał zniszczenia mienia poprzez podpalenie płotu a następnie jego uszkodzenie na terenie posesji przy ul (...), ustalając wysokość szkody na kwotę 592,62 zł na szkodę J. Ś., tj. czynu z art.288 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu , a nadto art.58 § 3 kk wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych , warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 1 roku , a nadto na podstawie art.46 § 1 kk orzekł obowiązek naprawienia szkody - poprzez zapłatę wskazanej kwoty na rzecz pokrzywdzonego.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli obrońca oskarżonego i oskarżyciel posiłkowy J. Ś..

Dalej idąca jest apelacja obrońcy, która zaskarża wyrok w całości / k-1765 i n. / . Apelacja ta zarzuca wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych , obrazą prawa materialnego -tj. art.1 § 2 kk w zw. z art.115 § 2 kk oraz art.288 § 2 kk, a ponadto naruszenie przepisów postępowania tj. art.7 i art.410 kpk.

Apelacja obrońcy wnosi o zmianę wyroku - poprzez uniewinnienie oskarżonego ew. o umorzenie postępowania na zasadzie art.17 § 1 pkt.3 kpk, ew. o zmianę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego w kierunku wskazanym w zarzutach środka odwoławczego / przyjęcie wypadku mniejszej wagi / i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności lub o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania .

Apelacja oskarżyciela posiłkowego wnosi o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania . Skarżący kwestionuje przede wszystkim przyjętą przez Sąd Rejonowy wartość szkody, dodatkowo wskazuje, iż oskarżony dokonał czynu bez powodu .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje .

Obie apelacje , a więc tak wywiedziona przez obrońcę oskarżonego , jak i złożona przez oskarżyciela posiłkowego są w stopniu oczywistym bezzasadne .

W istocie zarzuty obu środków zaskarżenia stanowią jedynie nieuprawnioną polemikę z

prawidłowymi ustaleniami faktycznymi zaskarżonego wyroku , które zostały oparte na ocenie dowodów, korzystającej z ochrony art.7 kpk . W tym miejscu należy przypomnieć, iż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom i ocenom sądu meriti własnych ustaleń i ocen skarżących to, zgodnie z utrwalonym, wieloletnim orzecznictwem stanowczo za mało, aby podważyć prawidłowość zaskarżonego wyroku / por. Tomasz Grzegorzczak - Komentarz do kodeksu postępowania karnego . Tom I, Warszawa 2014, str. 1467-1468 / . W kontekście obu wniesionych w sprawie apelacji należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy dysponował w sprawie bogatym , wystarczającym dla wyrokowania materiałem dowodowym . A co najistotniejsze Sąd pierwszej instancji poddał ten materiał ocenie, która nie wykracza poza ramy art.7 kpk, wyprowadzając prawidłowe - w znaczeniu tego przepisu - wnioski co do sprawstwa , winy oskarżonego , trafnie ustalając wysokość szkody, stopień społecznej szkodliwości czynu i jego kwalifikację prawną, nadając także prawidłowe znaczenie ustalonym w sprawie okolicznościom relewantnym z punktu widzenia sądowego wymiaru kary.

Sąd Rejonowy nie przyjął bezkrytycznie ani zeznań pokrzywdzonego, ani wyjaśnień oskarżonego, weryfikując je wnikliwie w toku przewodu sądowego . W powyższym kontekście należy uznać, iż obrońca przecenia znaczenie w sprawie zeznań pokrzywdzonego . Sama okoliczność, iż opinia psychologiczna zawiera wnioski o ostrożności przy ocenie tego dowodu / k-497 / z pewnością nie może - sama w sobie - podważyć ustaleń zaskarżonego wyroku . Obrońca nie docenia, iż zeznania pokrzywdzonego potwierdza szereg innych dowodów . Ponadto, gdyby pokrzywdzony miał świadczyć niemiarodajnie to przecież mógłby wskazać, iż był bezpośrednim obserwatorem zdarzenia objętego postępowaniem . Sprawstwo oskarżonego potwierdza szereg dowodów, w szczególności zeznania wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pracowników ochrony, dokumenty ochrony / k-34 /, straży pożarnej / k-35 /, ekspertyza kryminalistyczna z k-212-213 akt sprawy, opinie biegłego z zakresu budownictwa / k-1031 in., 1044 i n., 1605 i n. /, protokół oględzin miejsca zdarzenia / k-4 / . Podkreślić przy tym należy, iż ze wspomnianej opinii kryminalistycznej w sposób oczywisty wynika, iż podważa ona linię obrony, jakoby rzekomo oskarżony jedynie gasił „pożar” . Wbrew zarzutom apelacji obrony, Sąd Rejonowy oceniał całokształt dowodów, nie przekraczając przy tym przepisu art.7 kpk . Przeciwnie, to „ustalenia” i „oceny” obrońcy oskarżonego cechuje wybiórczość w traktowaniu zebranego materiału dowodowego . W istocie, poza nieuprawnioną polemiką, obrońca nie wykazuje takich wad ustaleń i ocen Sądu pierwszej instancji, które mogłyby podważać prawidłowość zaskarżonego wyroku . Dotyczy to także dowodu z zeznań świadków T. S. (2) i R. M. , których uważna / a przede wszystkim swobodna / ocena nie ujawnia okoliczności mogących podważać konkluzje Sądu Rejonowego w przedmiocie sprawstwa, zawinienia oskarżonego . Sąd Rejonowy - wbrew zarzutom apelacji obrońcy - ustalił podłoże konfliktowe czynu oskarżonego, prawidłowo mając na uwadze tą okoliczność przy wymiarze kary . Jednocześnie nie można podzielić zarzutu apelacji oskarżyciela

posiłkowego, jakoby rzekomo oskarżony działał bez powodu . Przeciwno takiemu stanowisku przemawia chociażby decyzja

z k-284 w przedmiocie rozbiórki samowoli budowlanej.

Nadto nie można podzielić zarzutu apelacji oskarżyciela posiłkowego , jakoby rzekomo Sąd Rejonowy nieprawidłowo ustalił wysokość szkody. Sąd Rejonowy przeprowadził bowiem w tym przedmiocie wszechstronne postępowanie dowodowe, w tym - celem ustalenia wysokości szkody - powołując biegłego z zakresu budownictwa . Biegły ten opiniował - jak już wspomniano - kilkakrotnie, m.in. ustnie, odpowiadając na wszelkie wątpliwości, pytania stron . W oparciu o opinie tegoż biegłego Sąd Rejonowy słusznie ustalił wysokość szkody . Brak jest przy tym podstaw, aby opinie biegłego kwestionować . Biegły uwzględnił w opiniach dowody zebrane w sprawie, wskazał przyjętą metodologię badawczą. Opinie biegłego zawierają tak sprawozdanie, jak i oparte o nie logiczne i przekonujące wnioski. Opinie te spełniają zatem przesłanki określone w art.200 kpk . Nie zachodzą przy tym powody osłabiające wiedzę , obiektywizm biegłego . Opinie te są jasne i zupełne, nie zachodzą żadne z negatywnych przesłanek określonych w art.201 kpk . Okoliczność, iż wartość szkody ustalono w nowych złotych jest naturalną konsekwencją denominacji złotego. Skarżący - poza nieuprawnioną polemiką - nie przedstawia argumentacji, mogącej podważyć opinie biegłego.

Sąd Rejonowy ustalił też prawidłowo stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i kwalifikację prawną tego czynu . Tym samym nie można podzielić stosownych zarzutów apelacji obrońcy . W sprawie nie może być mowy o względniejszej kwalifikacji prawnej czynu , o przyjęciu kwalifikacji z art.288 § 2 kk - jako wypadku mniejszej wagi, a tym bardziej, aby uznać, iż rzekomo stopień społecznej szkodliwości tego czynu był znikomy. O kwalifikacji czynu , stopniu społecznej szkodliwości nie decyduje tylko wysokość szkody, podłoże czynu . W świetle art.115 § 2 kk relevantne są także postać zamiaru sprawcy, a oskarżony działał przecież w zamiarze bezpośrednim , ustalony sposób przestępnego działania - a ten z natury rzeczy świadczy niewątpliwie na niekorzyść oskarżonego .

W świetle powyższych okoliczności tak ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu, jak i kwalifikacja prawna przyjęta przez Sąd Rejonowy świadczą o prawidłowości zaskarżonego wyroku . Ustalone zaś okoliczności łagodzące mają znaczenie jedynie w aspekcie sądowego wymiaru kary . Wymiar ten uwzględnia ustawowe dyrektywy i wskaźniki, okoliczności dotyczące tak czynu , jak i osobowości oskarżonego, a zatem nie może być uznany za rażąco niewspółmierny.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał obie apelacje wniesione w sprawie za oczywiście bezzasadne . Konsekwencją takiego rozstrzygnięcia jest orzeczenie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania odwoławczego, które wydano zgodnie z art.636 §2 kpk, art.3 u.l, art.8 i art.13 u.2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych / Dz. U. nr 49 poz.223 z 1983 r. ze zm. / .